av »felande länkar» omnämnas, likaså den intressanta frågan om förvärvade egenskaper gå i arv, föryngringsmetoderna, könsbestämningen, dödens biologi månens inflytande på periodiciteten hos vissa djur, naturskyddssaken såväl i vårt land som annorstädes, snäckornas och musslornas betydelse för kulturen och mycket annat.

Som synes har prof. TRÄGÅRDH i sin nya bok ett rikhaltigt program att bjuda på, och då ämnena i stor utsträckning äro aktuella och stilen elegant, kan boken på det varmaste anbefallas.

O. Lundblad.

W. PETERSEN. **Lepidopteren-Fauna von Estland (Eesti).** Zweite erweiterte Auflage. Reval 1924. 2 Teile. 588 pag. 8:o. (Pris 2 amer. dollar.)

Författaren till detta arbete har genom sina föregående avhandlingar, bland vilka särskilt må nämnas: Beiträge zur Morphologie der Lepidopteren, S:t Petersburg, 1900, skaffat sig ett aktat namn såsom lepidopterolog och såsom den främste kännaren av Östersjö-provinsernas fjärilfauna. Den nu föreliggande nya upplagan av hans fauna över Estlands lepidoptera är en väsentlig utvidgning av den första (utkommen 1902). Att faunan kunnat riktas med så många nya former beror dels på den flitiga samlingsverksamhet, som under de senare 20 åren ägt rum, dels därpå att gränserna för Estland blivit något ändrade, så att landet numera i söder och sydost omfattar områden, som ej förr räknades dit. Detta försvårar i viss mån en direkt jämförelse mellan den gamla och nya upplagan. En summarisk redogörelse av innehållet torde vara av intresse för tidskriftens läsare. Först lämnas en jämförelse mellan antalet arter funna i Estland och inom 22 andra områden, huvudsakligen i norra Europa. Enligt denna tabell äro 96 arter dagfjärilar funna i Estland, 102 i Finland, 113 i Skandinavien (Sverige och Norge), 74 i Danmark, 67 i England med Irland och endast 39 i Skottland. Nästa kapitel innehåller en kort karakteristik över området i historiskt-geologiskt, botaniskt okh klimatologiskt hänseende. Därpå följer en utförlig och intressant redogörelse rörande fjärilfaunans härstamning och författarens åsikter angående sättet och tiden för olika arters invandring efter istiden. Sedan följer en jämförelse mellan Estlands och några andra länders faunor och slutligen en fullständig tabellarisk översikt över alla arter (1289 makrolepidoptera), som blivit funna i Estland eller inom 13 andra områden, bland vilka även Finland, Skandinavien och Danmark. Av denna synnerligen upplysande översikt kan man omedelbart se, inom vilka områden en i vårt land eller i norra Europa förekommande art blivit anträffad. Slutligen kommer den speciella avdelningen, som upptager den större delen av arbetet och om varje art lämnar uppgifter angående fyndorter, flygtid, levnadssätt, föränderlighet m. m. I andra delen (p. 319—588) be-

handlas småfjärilarne på likartat sätt som makrolepidoptererna i den första.

För den, som vill förvärva en närmare kännedom om våra fjärilars nutida utbredning och sannolika invandring till Norden, är detta arbete av stor betydelse. Vi tillåta oss därför att å de svenska fjärilkännarnas vägnar framföra ett varmt tack till den högtärade författaren för hans arbete och lyckönska honom till dess fullbordan.

Chr. Aurivillius.

Hasebroek, K. **Neues zur Entwicklung des Schmetterlingsflügels,** speziell nach dem Schlüpfen des Falters aus der Puppe. Pflügers Archiv. B. 207 p. 140—155. Berlin. 1925.

I denna uppsats visar författaren, att ribborna i fjärilarnas vingar ursprungligen ej äro slutna rör utan vid vingens undre membran fästade på övre sidan öppna rännor, som först när vingarna blivit fullt utspända och torra övergå till slutna rör, därigenom att den övre vingmembranen lägger sig på rännorna och täcker dem. I sammanhang härmed framhålles, att vingarnas förstoring hos den nykläckta fjärilen ej behöver förklaras genom inpressning av kroppsvätska utan snarare beror på kapillarkraften och tyngdkraften, då vingarne i sista stadiet alltid behöva hänga fritt nedåt för att bliva fullt utvecklade.

Chr. A.

Handbuch der Pflanzenkrankheiten, begründet von Paul Sorauer. Bd. IV. Tierische Schädlinge an Nutzpflanzen. 4. Aufl. Erster Teil. Berlin 1925. Paul Parey. Pris bunden 28 mark.

Sedan åtskilliga tiotal år tillbaka (1886) har Sorauers berömda handbok rörande växternas sjukdomar och växternas parasiter inom djurvärlden varit oumbärligför den praktiske växtodlaren och än mer för den med hithörande ting sysslande forskaren. Från en jämförelsevis blygsam början har verket nu svällt ut till ett digert uppslagsverk i fem delar, varav de båda sista skola behandla kulturväxternas skadedjur.

Från och med 3:dje upplagan, som utkom 1913, har Prof. L. Reh i Hamburg haft det ansvarsfulla uppdraget att bearbeta det zoologiska materialet. Nio långa år tog det för honom att sammanställa den upplagan, och man undrar icke på det, ty det gällde att i kort och koncis form samla vad man visste icke blott om de europeiska skadedjuren, utan om all världens skadeinsekter. En var som haft tillfälle begagna verket har kunnat konstatera, med vilken beundransvärd flit, noggranhet och urskillning han förstått lösa den svåra uppgiften. Boken blev i sin tredje upplaga för den praktiske zoologen en ytterst värdefull hjälpreda, icke minst tack vare de talrika litteraturhänvisningarna.

Nu, 12 år senare, har fjärde upplagan börjat utkomma. Det oer-